

שימוש את המקביל התרגומי במעשי פועלי הדיבור האזהרתית
בתרגום העברי של התנ"ך (הברית החדשה)

توظيف المكافئ الترجمي في تداولية افعال الكلام الناهية في الترجمة العبرية للكتاب المقدس (العهد الجديد)

Employing the translation equivalent in clarifying the pragmatics of speech verbs of Warning (in the Hebrew translation of the Bible) New Testament

م. عباس مطلب جاسم(*)

Abbas Mutalib Gasim

الملخص

من سمات النصوص الدينية أنها خطابات مقنعة للغاية اكتسبت جاذبية دائمة وتبنيًا صادقًا والتزامًا جيلًا بعد آخر. من حيث أن الرسالة المقصودة يجب أن تكون فعالة بدرجة كافية لحث المرسل إليهم على الالتزام بقوتهم الإنذارية. بالإضافة إلى ذلك، تحظى هذه الخطب بتبجيل كبير باعتبارها مظهرًا من مظاهر الكلمة الإلهية عبر التاريخ الطويل للكتاب المقدس.

الدراسة هي محاولة لسد الفجوة في الأسئلة ذات الصلة بالإجابات عن السؤال حول "كيفية توظيف المكافئ الترجمي في تداولية افعال الكلام الناهية، كسمة مميزة لخصائص الترجمة النصية لمثل تلك النصوص الدينية التي حولتها إلى خطابات مقنعة للغاية خلال فترة زمنية طويلة ولأشخاص مختلفين"،
الكلمات المفتاحية: المكافئ الترجمي، افعال الكلام، الترجمة، الكتاب المقدس العهد الجديد

(*) جامعة بغداد / كلية اللغات - قسم اللغة العبرية

Abstract

The characteristic of the religious texts is that they are very persuasive conversations that have had a lasting appeal, a sincere adoption generation after generation. In that the intended message must be effective enough to make the recipients obey their warning power. In addition, these sermons are highly regarded as an expression of the divine word throughout the long history of the Bible.

The research is an attempt to bridge the gap in questions related to the answers to the question “how to activate the equivalent of translation in the act of speech verbs of the warning, as a distinguishing characteristic of the textual translation characteristics of such religious texts, to become highly persuasive speeches over a long period of time and to different people”

המאפיין את הטקסטים הדתיים הוא שהם שיחות משכנעות מאוד שזכו למשיכה מתמשכת, לאימוץ כנה ודור אחר דור. בכך שהמסר המיועד חייב להיות יעיל מספיק כדי לגרום לנמענים לציית לכוח האזהרה שלהם. בנוסף, דרשות אלו זוכות להערכה רבה כביטוי של המילה האלוהית לאורך ההיסטוריה הארוכה של התנ”ך.

המחקר הוא ניסיון לגשר על הפער בשאלות הקשורות לתשובות לשאלה “כיצד להפעיל את מקביל התרגום במעשה פועלי הדיבור של האזהרה, כמאפיין מבחין במאפייני התרגום הטקסטואלי של טקסטים דתיים כאלה, להפוך לנאומיים משכנעים ביותר לאורך תקופה ארוכה ולאנשים שונים”

שימוש את המקביל התרגומי במעשי פועלי הדיבור האזהרתית בתרגום העברי של התנ”ך (הברית החדשה).

מבוא

תורת מעשה הדיבור מציעה את האמצעים לכוון את הספרות הרחק מהצורניות השונות המפרידות בין הטקסט לבין ההיסטוריה והמטריצה החברתית, אל ההקשר הקונקרטי שלו, מבלי לשקוע שוב בתנאים הפסיכולוגיים, החברתיים וההיסטוריים של הפקתו, באמצעות הכללים ש שולטים בפעולות הקונקרטיות המפרשות את הטקסט, וכללים אלו אינם מוזכרים בטקסט למרות שהטקסט עשוי לספק תגיות המתייחסות אליו. אלו כללים טקסטואליים נוספים. זה כרוך בהתבוננות במשהו שאינו בטקסט, אך הוא חלק מהעברת המשמעות דרך הטקסט הזה. (Apel, 1984).

מפרת המחקר

בעבודה זו ביקש החוקר לספק סקירת מבוא של כמה "מעשי דיבור אזהרה", על מנת להבהיר את הסוגיות התיאורטיות הקשורות לתחולת הקריטריונים של תורת מעשי הדיבור על סוגיות ספציפיות שעלו בתרגום ובפרשנות של דיבור. טקסטים דתיים. בהקשר של דיון כיצד לקרוא טקסט במונחים מתורגמים, כאשר המשפט נספר כהקשר חדש לפי המידה שבה תהליך זה מוצב ככלי לפרשנות טקסטואלית להבנת המשמעות האמיתית.

חשיבות המחקר

החוקר מקווה לשפוך אור על תחום תרגום מעשי הדיבור ויישום עקרונותיו לעומת תיאוריה פרגמטית לחקר אחת התופעות הלשוניות החשובות, שהיא שיטת האיסור בטקסטים דתיים הדורשת עבודת מחקר רצינית שיכולה לתרום ל גישה הוליסטית במדעי התרגום.

זהו ניסיון לחקור את פעולות הדיבור הדתיות במטרה לעורר את המאפיינים הפרגמטיים והמבניים שבהם מתוארים אלה כמבצעים את פעולות הדיבור המוצהרות.

שאלות המחקר

- 1 - פעלים של דיבור ישיר המבטאים את האיסור מופיעים בתדירות נמוכה יותר מהפעלים המבטאים את הפקודה
- 2 - צפוי שמשפטי הציווי יהיו תכופים

יותר בהשגת המעשה המילולי המוסמך.

3- הפעלים המילוליים המבטאים את האיסור נוטים יותר להתממש במשפטים הצהרתיים.

כי לדיבור אין משמעות אלא בהקשר המתאים לו, שכן הוא כולל את כל התנאים הדרושים במסגרת הפרגמטיקה להנפקה מוצלחת של דיבור זה, כגון נושא השימוש בשפה, היכולת התקשורתית של הדובר, בחירתו הלשונית. צורות, פרשנות המאזין. לחלק מהשפה והיחסים בין הדובר למאזין. (1994, Dascal).

על מנת להגדיר את הנאום כסוג מסוים של פעולת דיבור, ותיאורו כמעשה דיבור מובהק, ולהתחשב בו כסיגנון איסור, יהיה זאת באמצעות צו איסור מחייב את המאזין לבצע המעשה המופנה אליו. לפי התנאים הבאים:

לדובר יש סיבה להאמין שהמאזין יכול לעשות את הפעולה, כנות הדובר רוצה מאוד שהמאזין יעשה את העבודה. חוזה הכוונה מתכוון הדובר באמירתו לדרוש מהשומע לעשות את הפעולה.

אאשר לניתוח של פעלי דיבור מתורגמים בשפה הסורית והעברית, החוקר יאמץ תת המושג "משפט גרעיני" על בסיס דקדוקי, שכן הוא מייצג "משפט פשוט שאין לו סימנים במצב הרוח, בקול ובקוטביות. אינו מכיל ביטויים אופציונליים או אסורים כלשהם. בהתאם, הוא מוצג כמסוגל לבחור בשפות רבות שאינן קשורות כדלקמן.

(1976, Dijk)

התיאור הסמנטי והפרגמטי של הטקסט המתורגם לעברית נועד לוודא את נאותות התנהגותן של מילים אידיאליות אלו בתרגום, על בסיס זיהוין כישירים או עקיפים לאחר תרגומן. הפועל המקורי מבצע את מטרתו. זה כולל: (1) מורכבות: כלומר אם משפט פשוט - מורכב, מורכב או מורכב - מסובך, (2) צליל: כלומר אם הוא אקטיבי או פסיבי (3) מצב רוח: אם הוא הצהרתי, ציווי או הבעתי או שאלתאי, (4) וסוג מורכבותו, כלומר היחס בין חלקי המשפט. מדגם של פתגמים מקראיים המבטאים פועל אזהרה מילולי נבחר לניתוח ותיאור בהתאם להתנהגותו המעשית והדקדוקית. התיאור המעשי מכוון לזהות את הפתגמים הללו כאזהרה (הצעת תנאים לשית. ברמה הדקדוקית, המטרה הסופית היא לחשוף את סוג האמצעים המבניים שבאמצעותם הפתגמים הללו מוכרים כמבצעים את פעולת האזהרה המקדימה.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

29 ואם עינך הימנית תכשילך נקרך ותשליכה ממך טוב לך באבל אבר אחד מהשליך כל- בשליך לגיהנם: מתתיהו 9

א. רמה משמעותית ומעשית:

באשר לעמדתו בענייני זנות, ישוע (עליו השלום) הזהיר אנשים שלא להיכנע לפיתוי של רצונות רעים המובילים לאי מוסר ולניאוף. וחכמת דברו: הנאת הזנות והניאוף מפתה, אך תוצאותיו מרות וקטלניות בעולם הזה ובעולם הבא. זנות וניאוף מביאים אשמה למצפון ולנפש, ומי שזנה בוודאי בדרך לאבדון. לכן ישוע (עליו השלום) מזהיר אותנו לא להתערב במעשה החטא הזה, באומרו שכל מה שהפך למלכודת שלנו, ולאירוע לחטא, למרות שזו העין הימנית, עלינו למרוט אותו ולזרוק אותו. עלינו להיפרד מהעין שמושכת אותנו לחטא במקום לאבד את כל הגוף (או הנשמה) אף על פי כן, האזהרה של ישוע, "אם עינך הימנית פוגעת, תוציא אותה, אשליך אותה ממך" (متى 29: 5) הפכה למשל מוכר, לאחר שזה היה אימרה ששימשו אבות ומטיפים בהדרשה שלהם, ואחר כך בשכבות אֲנָשִׁים

מעשיתית, כבר מתחילת קיומו האמירה הזו הייתה אזהרה מפני ביצוע החטאים השערורייתיים זנות וניאוף כפתגם, זה מעביר את המעשה מעורער של אזהרה. הדובר מאמין

שחובתו המוסרית והדתית להזהיר את השומע מפני משהו מסוכן ומזיק (כלומר, הוא יפגע בכל הגוף אם לא יוציא את החלק הרע). לפיכך, הצהרת המילים חייבת לבצע את מעשה מעורער של אזהרה, המטיל על השומע כפיה להימנע מהמעשה המסוכן שנקבע מהפתגם (כלומר הוצאת העין הפוגענית). מבחינה זו, ניתן לפרש את הפתגם הזה כ"אם עינך תפגע בך, אזהירתי לך למרות אותה ולהשליכה ממך" McNulty. 1999))

ב- רמה מבנית

פעולת דיבור פתגמית זו של אזהרה מתממשת בעקיפין באמצעות שימוש במשפט מורכב, המורכב משלושה משפטים פעילים פשוטים מאותו מבנה תחבירי יסודי, משפט טפל + פעל + משפט טפל. כלומר, המשפט ההצהרתי עינך פוגעת בך מלווה את שני משפטי הציווי להוציא את זה החוצה ו. להשליך אותה ממך. היחס בין המשפט הראשון לשני הוא של כפיפות באמצעות תנאי אם, בעוד שהיחס בין המשפט השני והשלישי הוא של תיאום באמצעות שימוש במקשר המורכב:

אם	טפל
עינך פוגעת בך	משפט טפל + פעל + משפט טפל
להוציא את זה החוצה	משפט טפל + פעל + (משפט טפל)
ו	התאמה
להשליך אותה ממך	משפט טפל + פעל + (משפט טפל)

לֹא תִשְׁפֹּט וְלֹא תִשְׁפָּטוּ: מִתְּתִיהוּ רָמָה מִשְׁמַעוֹתֶיךָ וּמַעֲשֵׂיךָ: +

1. לא תִשְׁפֹּטוּ וְלֹא תִשְׁפָּטוּ: מתתיהו 7 רמה משמעותית ומעשית:

בדרשתו לעם ישראל מפנה ישוע את תשומת לבם לשיפוט בריא. הוא אומר "אל תשפטו לבל תשפטו. כי באיזה משפט תשפטו תשפטו" (שם: א-ב). שני הטקסטים הללו מסבירים שכאשר אדם נמצא בעמדה לשיפוט אחרים, עליו להיות הוגן במתן שיפוט, כי יום אחד הוא עלול להישפט על ידם והיה רוצה שישפטו אותו בצדק. יתר על כן, אם תתבקשו לחוות דעתכם ולהעריך אחרים, קחו בחשבון שיום אחד תוערכו על ידם; לכן, היה צודק בהערכה שלך אם אתה רוצה להיות מוערך בצדק. האמירה "אל תשפטו, למען לא תישפטו" הפכה לקוד כללי המציין אזהרה לשופטים (או האחראים) להיות מצפוניים בהחלטותיהם כי הצדיקים ימצאו הנאה וסיפוק בידיעה שהם מוצאים חן בעיני אלוהים. עם זאת, אמירה זו עברה מניפולציות כאזהרה במקרים הנוגעים להערכת אחרים, והפכה לפתגם מוכר מאוד בתקשורת המילולית היומיומית. בהתחשב בניתוח מעשי, פתגם זה מהווה מעשה אזהרה בדיבור עקיף, הקשור למצבים

שבהם מונעים דעות רעות על אחרים. על בסיס העובדה שהדבר שיש להזהיר מפניו הוא משהו לא נעים ואף מסוכן לפעמים (לשפוט אחרים), פתגם זה נוטה למעשה האזהרה האילוציוני. מעשה האזהרה הפתגמי מתאפיין אפוא בתכונת אי-ההטבה לנמען (לא ישפטו אותך). הפתגם כאן יכול להתפרש כ«אני מזהיר אותך לא לשפוט אחרים כדי שלא תישפט על ידם».

רמה מבנית

פתגם זה כולל משפט מורכב המורכב משני משפטים פשוטים של המבנה הפורמלי: משפט טפל + פעל + משפט טפל. הציווי האקטיבי הראשון קשור להצהרה הפסיבית באמצעות כפיפות, כלומר. זה – סעיף.

משפט טפל + פעל + משפט טפל	(אתה) לא תִשְׁפֹּטוּ (אחרים)
טפל	כדי
משפט טפל + פעל + משפט טפל	אתה וְלֹא תִשְׁפֹּטוּ (על ידי אחרים)

לֹא תִשְׁפֹּטוּ אֶחָד אֶת אֶחָד מֵעַמֶּיךָ וְנִמְסַמְטָא מִנְחֵלָא +

٢٤. "חושף שִׁבְטוֹ, שׁוֹנֵא כְּנוֹ; וְאֶהְבוּ, שִׁחְרוּ מוֹסָר". משלי פרק יג

א - רמה משמעותית ומעשית:

הפסוק הנזכר לעיל מבהיר את הנקודה שאם הורים רוצים שילדיהם יצליחו בחיים, עליהם לחנך אותם היטב, במיוחד כשהם צעירים. זה כרוך בתיקון אותם כאשר הם טועים. תיקון מסוג זה עשוי לפעמים להיות מלווה במכות. אם אנו אוהבים את ילדינו, עלינו להעניש אותם, שכן ייסורים אלה הם מאהבה ולטובתם. מוט הורים, המכוון על ידי חוכמה ואהבה, ומיועד לטובה, צריך לשמש כאחת השיטות הנכונות למשמעת ילדים. לעתים קרובות מאמינים שלפני אישור הרגלים מרושעים, נדרשים האיפוקים הדרושים של ילדים כדי לשמור עליהם רגישים לטעויותיהם ולפחד להעליב (Henry 2002)

בהתייחס לפתגם זה, הורים מוזהרים שלא לחסוך במוט בטינוס ילדיהם כראוי. כפי שהופנה להורים, הפתגם הזה קורא להם נגד משהו לא חכם ולא רצוי (חסוך על המוט), שכן זה יוביל לתוצאות לא משמחות (קלקול הילד). לפיכך, פסוק זה מציין את פעולת האזהרה של הדיבור העקיף, כפי שמופיעה בתכונת אי-ההטבה לנמען (קלקול הילד). במקרה זה, ניתן לפרפרזה את הפתגם הזה ל"אני מזהיר אותך שאם תחסוך בחכה, תקלקל את הילד". בהתייחס לפסוק זה, הורים מוזהרים שלא לאדות כראוי את הטנים של ילדיהם. מכיוון

שהמשל הזה מופנה להורים, המשל הזה דוחף אותם להיות לא חכמים ולא רצויים (חסוך על השרביט), כי זה יוביל לתוצאות לא משמחות (קלקול הילד). לכן, פסוק זה מצביע על אזהרה מפני דיבור עקיף, כפי שהוא מופיע במאפיין של אי הטבה למקבל (השחתת הילד). במקרה זה, ניתן לנסח מחדש את הפתגם כך: "אני מזהיר אותך שאם תשמור על המקל, תקלקל את הילד".

ב- רמה מבנית

פסוק זה מורכב ממשפט מורכב הבנויה משני משפטי ציווי פעילים פשוטים של המבנה התחבירי:

משפט טפל + פעל + משפט טפל. הקשר בין שני המשפטים הוא של תיאום, באמצעות הרכז ו:

משפט טפל + פעל + משפט טפל	(אתה) חוֹשֵׁף נְשָׁכְטוּ
תאום	ו
משפט טפל + פעל + משפט טפל	(אתה) תְּקַלְקֵל אֶת הַיֶּלֶד

לֹא תִלְעַם חֶסֶד וְחֵן וְחַסְדָּא גַּם חֵלָא שְׂמִינָא מְבִיחָא מְבִיחָא

טז" קנה-חכמה--מה-טוב מקרוין; וקנות בינה, נבחר מפסוק משלי פרק טז

יד א - רמה משמעותית ומעשית:

ע וחוכמה יקרים יותר מזהב וכסף. החוכמה כאן עולה על הערך של תכשיטים יקרים. מה ששלמה רוצה להודיע לנו בהוצאת אמירה זו הוא שחכמה שמימית צריכה להיות עדיפה יותר על עושר עולמי; פשוט משום שאדם לא יכול לחיות בשלווה בלי שתהיה לו חוכמה, גם אם יש לו זהב, כסף ומתכות יקרות. זהב הוא רק לגוף, ואילו החסד הוא לנפש ולנצח. עם זאת, למי שיש להם עושר וחוכמה להשתמש בהם, תהיה הזדמנות מצוינת לכבד את האל הכול יכול ולעשות טוב בעולם. חוכמה היא טובה בלי הון, אבל טובה יותר איתה. (הנרי 10:2)

פסוק זה משמש כדי להתאים למצבים שבהם מופצת אזהרה לאנשים עשירים שאינם חכמים לבזבז את הונם. הדובר שמזהיר בעקיפין את הנמען שלו באמצעות פתגם זה אומר לו בעצם ש(עושר ללא חוכמה) אינו מועיל ואף מסוכן. מכיוון שהאירוע העתידי המבוסס על נוסח הפתגם אינו מועיל (חסר ערך) לנמען, הדובר מרגיש שיש לו סיבה מספקת לומר לו להימנע מכך. בהתאם, ניתן לפרש פתגם זה כ"אני מזהיר אותך מפני צבירת עושר ללא חוכמה כי זה חסר ערך".

ב- רמה מבנית

פסוק זה חובק משפט הצהרתי פעיל פשוט של המבנה התחבירי של הגרעין: NP Cop A (כלומר, עושר ללא חוכמה הוא חסר ערך). אבל ביטוי היחס (ללא חוכמה) שהוא חלק מביטוי העצם (עושר ללא חוכמה) עבר קוטביות והונחה לחזית להופיע כ"ללא חוכמה, עושר חסר ערך". זה אולי נובע מכך שבעמדה כזו מודגש הרעיון של חוסר חוכמה, ובהתאם לכך, אזהרה נחושה יותר:

משפט טפל + איגוד + A	עושר ללא חוכמה הוא	חסר ערך
pp+משפט טפל + איגוד + A	ללא חוכמה, עושר	חסר ערך

(קורנתיים 15:33)

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، حَنَّطٌ يُحْيِي الْقُلُوبَ فَتَحْيَا قُلُوبُكُمْ وَمَوْتُهُمْ مَوْتُهُمْ

³³ אֶל־תִּשְׁעוּ בְּדַבְרֵי שֶׁקָּרַתְּ אֲנָשִׁים רָעִים תִּסְלֹף אֶרְחוֹת יִשְׂרָאֵל:

רמה משמעותית ומעשית

באיגרת שלו לכנסיית קורинтос מזהיר פאולוס הקדוש את קורинтים במילים "אל תלכו שולל, תקשורת רעה משחיתה נימוסים טובים". הוא מפציר בהם להתרחק מדרכם של הרשעים והשובבים, מחשש ליפול למסלולים רשעים. אף על פי שדרכי הרשע עשויות להיראות לפעמים נעימות וחברתיות, זוהי דרך רעה ובוודאי תסתיים במחלה; לכן, אדם שמעריך את אלוהים אסור לעבור לידו. בני לווייה של הגברים השובבים שותפים לעתים קרובות בחורבה, מכיוון שגברים כאלה מתכננים ומתאמצים ללא הרף ((Barret, 1971).

איגרתו לכנסיית קורинтос מזהיר פאולוס הקדוש את קורинтים במילים "אל תלכו שולל, תקשורת רעה משחיתה נימוסים טובים". הוא מפציר בהם להתרחק מדרכם של הרשעים והשובבים, מחשש ליפול למסלולים רשעים. אף על פי שדרכם של האנשים הרעים עשויים להיראות לפעמים נעימים וחברתיים, זוהי דרך רעה ובוודאי תסתיים במחלה; לכן, אדם שמעריך את אלוהים אסור לעבור לידו. בני לווייה של הגברים השובבים שותפים לעתים קרובות בחורבה, מכיוון שגברים כאלה מתכננים ומתאמצים ללא הרף. מצד שני, אנשים טובים שומרים על חברה טובה וזה סימן עבורם שהם טובים (שכן אופיו של אדם ידוע על ידי החברה שהוא שומר); יתר על כן, זה יהיה אמצעי לעשות להם טוב. (Barrett, 1971) עם זאת, הפתגם המקראי הזה שימש בדרך כלל על ידי אנשים והפך לפתגם יומיומי המשמש

להזהרת אנשים (במיוחד צעירים) מפני חברה רעה.

ביחס לניתוח הפרגמטי, פתגם זה מוציא את פעולת ההתראה של הדיבור העקיף. דובר הפתגם הזה מזהיר מפני חברה רעה. בחיי היומיום שלנו, בנים מוזהרים לרוב על ידי הוריהם ש"תקשורת מרושעת" היא לא רק לא נעימה אלא גם מסוכנת, ומובילה להרס ולחורבן (משחית נימוסים טובים). האב היוזם את הפתגם הזה בטוח שהאירוע העתידי אינו מועיל לבנו, ובכך הוא מרגיש שהוא אחראי להדריך אותו (לבנו) לנטוש חברה רעה. במקרה זה, ניתן לפרש פתגם זה כ "אני מזהיר אותך להימנע מתקשורת מרושעת מכיוון שהם משחיתים נימוסים טובים." מצד שני, אנשים טובים שומרים על חברה טובה וזה סימן עבורם שהם טובים (שכן אופיו של אדם ידוע על ידי החברה שהוא שומר)⁽¹³⁾; יתר על כן, זה יהיה אמצעי לעשות להם טוב. עם זאת, הפתגם המקראי הזה שימש בדרך כלל על ידי אנשים והפך לפתגם יומיומי המשמש להזהרת אנשים (במיוחד צעירים) מפני חברה רעה.

ביחס לניתוח מעשה, פתגם זה מוציא את פעולת האזהרה של הדיבור העקיף. דובר הפתגם הזה מזהיר מפני חברה רעה. בחיי היומיום שלנו, בנים מוזהרים לרוב על ידי הוריהם ש"תקשורת מרושעת" היא לא רק לא נעימה אלא גם מסוכנת, ומובילה להרס ולחורבן (משחית נימוסים טובים). האב היוזם את הפתגם הזה בטוח שהאירוע העתידי אינו מועיל לבנו, ובכך הוא מרגיש שהוא אחראי להדריך אותו (לבנו) לנטוש חברה רעה. במקרה זה, ניתן לפרש פתגם זה כ "מזהיר אותך להימנע מתקשורת מרושעת מכיוון שהם משחיתים נימוסים טובים." רמה מבנית

פעולת אזהרה פתגמית זו באה לידי ביטוי בעקיפין באמצעות שימוש במשפט הצהרתי פעיל פשוט המתאים למבנה התחבירי: משפט טפל + פעל + משפט טפל

אפסיים (26:4)

לֹא תִּשְׁמַחַם מִשְׁחָם וְלֹא תִּשְׁמַחַם מִשְׁחָם וְלֹא תִּשְׁמַחַם מִשְׁחָם

רגזו ואל־תִּתְחַטְּאוּ וְלֹא תִּבְּאוּ שְׂשָׁמִשׁ בְּעוֹד רָגַז בְּאַפְכֶּם:

א- רמה משמעותית ומעשית

ב- רמה מבנית

בין הנושאים החשובים שבהם מתמודד השליח באיגרתו לקדושי אפסוס הוא מרגיע זעם. הוא מזכיר "כעס ואל תחטא: אל תשקע השמש על חמתך", ומסביר שאין דבר אלים יותר מכעס. יתרה מכך, האש שמציתת זעם עלולה להוביל לחילוקי דעות חריפים יותר ויותר. ומכיוון שהמזג שלו הורס את כושר השיפוט שלו ומקלקל את התנהגותו, האיש הזועם תמיד מנסה להתחיל קרב על עניין של מה בכך. אבל האיש שאיטי לכעוס לא רק מונע קונפליקט אלא מרגיע אותו גם

שיש להם הרבה, אף פעם לא מרוצים ממה שיש להם, וגם כאשר הם מספקים צורך אחד, ייתכן שאחר יופעל. יתרה מכך, אדם חמדן לעולם אינו מרגיש מרוצה ונינוח כל עוד הוא שואף לעוד ועוד. אהבתו התאוותנית לכסף מובילה להתעלמות אלימה בזכויות ובצרכים של אחרים, והדבר יביא לאי שקט תפיסתי, שיאפשר לו להשיג עושר בדרכים מרושעות.

עם זאת, האמירה "אהבת הכסף היא שורש כל רע" שימשה בדרך כלל על ידי אנשים כך שהפכה לפתגם מוכר המשמש להזהיר אנשים אוהבי כסף.

מנקודת המבט הפרגמטית, פתגם זה מייצג את פעולת האזהרה בדיבור עקיף. הדובר המוציא אותו, אומר לנמען שלו ש(אהבת הכסף) היא משהו לא רצוי ואפילו פוגע, ועלול להוביל לתוצאות אומללות (פעולות רעות). הנמען מוזהר להימנע (מאהבת הכסף) שכן היא אינה מועילה לו. במקרה זה, ניתן לכתוב את הפתגם הזה כי "אני מזהיר אותך מפני אהבת הכסף שכן היא שורש כל רע". (Fish, 1991)

ב- רמה מבנית

פתגם זה בנוי ממשפט הצהרתי פעיל פשוט של המבנה התחבירי:

משפט טפל + איגוד + משפט טפל	מזהיר אותך מפני אהבת הכסף
-----------------------------	---------------------------

משפט טפל + איגוד + משפט טפל

מעשה האזהרה הבלתי נסבל מתממש בעקיפין באמצעות שימוש בגזר הדין ההצהרתי.

המסכנות

מתאם חוזר ונשנה מסויים הקשורים לפעלי דיבור אזהרה מצוינים במחקר זה. מטרות מפרט זה הן לחקור השלכות פרגמטיות כלליות שניתן לקבל על ידי תרגום שלהן בפסוקית ברית חדש לטווח רחב יותר כמו בברית הישן

1. פעלי אזהרה מתורגמים הם פועלי דיבור עקיפים לחלוטין. והים מושגים בתרגום משפטים

פעילים

2 - פועל הדיבור המתורגם כמעט ישיר בהצהרות, ממומש במשפטי פקודה.

3- רוב המשפטים המתורגמים לעברית מברית החדשה הם פשוטים, מתוך ההבנה שפועל

האזהרה המדובר הוא עניין קולקטיבי, שווה ערך או יחסי.

٤. תרגום משפטי סביל אינו מבין את כוחה של אזהרת האזהרה, אם כי הוא עוזר להסביר את האזהרה המתורגמת של הפקודה המקורות

المراجع العربية

الكتاب المقدس، العهد القديم والعهد الجديد، (التوراة والإنجيل)، دار المشرق، بيروت، ١٩٨٦م.
منا، يعقوب اوجين (١٩٧٥) قاموس كلداني -عربي، مركز بابل، بيروت
المراجع العبرية
ابن שושן, אברהם (١٩٨٨) "המלון החדש" הוצאת קרית-ספר בע"מירושלים , כרך רביעי.
כנעני, יעקב (١٩٧٢) "אוצר הלשון העברית לתקופותיה השונות".ירושלים - רמת - גן, כרך יב.

المراجع الاجنبية

The Hebrew Bible, (1958) ed. N. H. Snaith, London: The British and Foreign Bible Society,

The Old Testament in Syriac According to the Peshitta. (1987) Version, Peshitta Institute Leiden eds., Part 11, Fascicle 4, Kings, Leiden: E. J. Brill.

Baker, G. P.(1984) Hacker,Scepticism, Rules and Language, Oxford: Blackwell,

Barrett, C. K., (1971) A Commentary on the First Epistle to the Corinthians (BNTC), London: A. & C. Black.

Dascal, Marcelo, (1994)»Speech act theory and Gricean pragmatics: some differences of detail that make a difference», London & New York: Routledge, 23-34.

Dijk, T. A. van (1976) Pragmatics of Language and Literature. Amsterdam: North- Holland Publishing Co

- Eaton, Marcia, (1974), 'Speech Acts: A Bibliography', *Centrum* 1, 44-58
- Fish, Stanley, (1991), *Pragmatism in Law & Society*, Boulder, CO & Oxford: Westview Press, 47-8 1
- McNulty, T. Michael, (1979) 'Pauline Preaching: A Speech-Act Analysis', *Worship* 53, 207-14
- White, Hugh C., (ed.), (1988), *Speech Act Theory and Biblical Criticism* (Semeia 41), Decatur, GA: Scholars Press.